

կռթեամբ, կը վերագոռնայ ի հայրենիս: Յիշեալ պարոնն, ինչպէս գիտէք, վեց ամսով չափ յառաջ աւարտեց իւր ուսմունքն, եւ առաջին անգամ Մարտա կղզին գնաց երգելու յԱրքուհեանի թատրոնում, ուր ամենայն յաջողութեամբ պսակեցաւ իւր առաջին թատերադական քայլափոխն, յորմէ յետոյ փութանակի վերադարձաւ ի Նշապոյիս, որպէս զի աստ եւս յԱրքուհեան Սան Կարլո կոչուած փառաւոր թատրոնում երգէր: Բայց սակայն՝ այլակերպ տնօրէնեցին երկինքը, իւր սիրատուն ծաղկամայ ամուսինն Աննա տիկին զոհ գնաց ի սակաւ աւուրս, հակառակ ամենայն ջանից, Բիֆլ-Էնջոյի չար տեսակին: Բոլով եւ ինքն Պ. Կերսէս ալ սգալից՝ առնելով իւր երկու մանկիկներն Արմիկ եւ Հուշանին ի մօտին, որոշեց գնալ ի հայրենիս, ուր հապա ինքն շտապաւ պէտք է հասնի մինչեւ ցՍ. Պետերսբուրգ, զտակական տօներու առթիւ երգելու համար կայսերական թատրոնում, ում արձանագրուած է արդեն իրրեւ անդամ:

«Զայդ ընդ գրոյս կ'ողորկեմ Չեզի իմ մէկ երգս, զոր այս առթիւ մատուցած եմ՝ բարեկամիս իրեւ ողջոյն հրաժեշտի, եւ որուն հետ իբրեւ եղբայր կենակից եղանք այնչափ ատեն յայսմ պանդխտութեան...»:

ՈՂՋՈՅՆ ԶԻՆՓԵՑԻ

Առ Նիքոսէ Շահրաբեան:

Երթաս քարեաւ, սիրուն ընկեր,
Մէր իմ գոհար, երթաս քարեաւ,
Անցեր ցամաք, անցիր ծովեր,
Ընդ անընկաւն անցիր ամբաւ.
Ես մորմորած դէպ ի քո չուն՝
Հըրածեցտի տամ քեզ ողջոյն:
Ես ակնապիշ դիտեմ՝ աստէն
Ընդ օդս անհուն քո ելեւէջ
Ինչպէս արծիւ թռչերուդ մէջ
Աորներով Եուշանն 'ւ Ամէն,
Միշտ ի հասնել յայրենին տուն՝
Չազուններուդ յապահով քոյն:

Սաւառնելով քայք ընդ եթեր
Մատն համոյր մի գեփիւտն,
Որ քո սիրոյն աւետարեր
Միշտ դէպ ի մեզ գայ շնորմագին:
Թող այդ գեփիւտ խաղայ հեզիկ
Նէպալոսում՝ ինդիւէ զԱմնիկ,
Նեքա շերմին քաշիւ համբոյր
Պէսպէս ծաղիկք, համ խունկ ու քոյր.
Օրհնութիւն յիշատակին
Լիցի յաւէտ սուրբ Ամնիկն...:

Համեմեքաւ կամաց ընդ,
Խաղաղ հոգով հապա սպանի
Գնա հափր ասպարէզին,
Անմիշտ ջանիւք զոր քեզ բացիւր.
Ե՛լ անվերջ ի վնճ հանդէս,
Թատերաքան ի քո քամին.
Մանրանկարն այն աշխարհին,
Ուր խնդ ու վիշտ գնա ցանգ ի տես:
Մոխակօրէն յար քաղցրաւաշ
Հոն արծակէ խորունկ հառաշ.
Երբ ըզմայմանցդ մէջ իմանաս
Թէ քայք մի քան կայ միշտ պակաս...:

Հեծէ մընջէ վերդ վարուծան
Որ կորուսեց զիւր աղանձ.
Միծիթարուի թող առժաման
Եւ աճէն ոք որ վիշտ մ'ունի...:
Բայց զերդ առիւծ արծակէ ծայն
Դարանակալ թընամտին դէմ,
Երբ քո տեսնես զԱրդարութիւն
Անարգաթար ոտնակոխան

Այլ քան զամէն մարթեմ ես քեզ.
Ազնիւ Ներսէսդ իմ Երանաման,
Երբ որ ցաւած քեզ պէս շատեց
Տեսնես քո շուրջդ, կամ թէ այլուր,
Աստուածային ծայնիդ ի լուր
Դոնդրել խուն մի դիւր եւ թեթեւ.
Դէհ, ըսփոփոք դու ինքնովին
Եւ ըսփոփանք լծը ընկերին,
Նա՛ աղքատին թիկունք ու թեւ...:

Քո ծակատին հաւատք, յոյս, սէր
Թող քողորն պսակ փառաց.
Դափնի հիւսկէն եւ ծափը ծափաց
Շատ կ'ընդունիս, գիտեմ ես զայդ.
Բայց քո ծակտին վայելուչ զարդ
«Սքեք զարտար ողբոյն միայն»:
Նէապոլիս

ՄՏԵՓԷՆ ԵԱԶԸՄԵԱՆ

